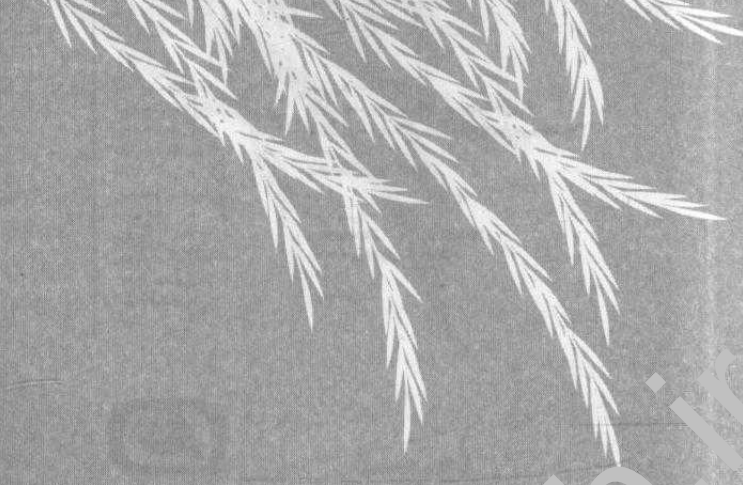

روزگار و نغمہ زخم

میں نے شعر
وحید بنفیلے

افضلی، وحیده، ۱۳۶۰-
 هزار و نهمصد و زخم / سروده‌ی وحیده افضلی.
 تهران: موسسه فرهنگی هنری شاعران پارسی‌زبان، ۱۳۹۸.
 ۷۲ ص.
 978-622-99165-9-9
 قیفا
 شعر فارسی -- قرن ۱۴
 Persian poetry -- 20th century
 PIR۸۲۲۴ / ۵۶۵۴ هـ. ۱۳۹۸
 ۸۶۱/۶۲
 ۵۶۲۴۱۵۲

سرشناسه
 عنوان و نام پدیدآور:
 مشخصات نشر:
 مشخصات ظاهری:
 شابک:
 وضعیت فهرست‌نویسی:
 موضوع:
 موضوع:
 رده‌بندی کنگره:
 رده‌بندی دیویی:
 شماره کتابشناسی ملی:

وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی

هزار و نهمصد و زخم / مجموعه شعر

افضلی، وحیده

ناشر: موسسه فرهنگی هنری شاعران پارسی‌زبان

نوبت چاپ: اول ۱۳۹۸

شماره ان: ۵۶۵۴

شابک: ۹۷۸-۶۲۲-۹۹۱۶۵-۹-۹

طراحی و تصویرگری: ملیه امینان

لیتوگرافی و چاپ: چاپ، ایده ال، صحافی: ولیعصر

قیمت: ۷.۰۰۰ تومان

کلیه حقوق این اثر برای ناشر محفوظ است.

نشانی ناشر:

تهران، خیابان آزادی، نبش خیابان قاضی، پلاک ۱۳۷، طبقه اول، واحد یک، انتشارات موسسه فرهنگی و

شاعران پارسی‌زبان - تلفن: ۰۲۳۲۷۰۲۳۷

ایمیل: irafta.pub@gmail.com

فهرست

- ۱/ تو ماه! ما می‌وی چگونه از تو بگویم؟/ ۷
- ۲/ دست‌هایم از تو رییدند، مثل خط شمالی‌ات سبزند/ ۱۱
- ۳/ خورشید فرو رفت و منی زده از عشق/ ۱۳
- ۴/ در میان چشم‌هایش بی‌بهایت، داشت/ ۱۵
- ۵/ نامت چراغ روشن دنیا است، بعد از این/ ۱۷
- ۶/ برخیز از زمین و به بالا نگاه کن/ ۲۲
- ۷/ بانو! دلم گرفته در این روزهای غم/ ۲۴
- ۸/ با کبوترها نشستند و از این خوان می‌خورند/ ۲۷
- ۹/ از هم گشودی دست‌های باورت را/ ۲۹
- ۱۰/ سرخ است هوا، سرخ‌تر از خون سر تو/ ۳۰
- ۱۱/ تو چنان پرستاره‌ای، انگار، آسمان کویر کرمانی/ ۳۲
- ۱۲/ بادهای سحری بوی تنت آوردند/ ۳۳
- ۱۳/ باید هنوز از شب پریشانی بریزد/ ۳۵

- ۱۴/ کجا این گونه شیدامی روی زیبای محبوبم / ۳۷
- ۱۵/ شب را به مسیر سحر انداخت و رد شد / ۳۹
- ۱۶/ صبح غدیر، باد ملایم، هوای تو / ۴۱
- ۱۷/ جبهه ها خاک تو را کحل بصر آوردند / ۴۳
- ۱۸/ پای غم های درون سینه ام محبوس را / ۴۵
- ۱۹/ باران تند «دوستت دارم» می زند بر شیشه های ما / ۴۷
- ۲۰/ دستی به هم فشرد سرت را، در هم کشیده بال و پرت را / ۴۸
- ۲۱/ به دریا گرفته اند امروز، کوچه ها... خانه ها... خیابان ها / ۴۹
- ۲۲/ چشمم چرا دنبال رمز و راز می گردد / ۵۱
- ۲۳/ این موعده عاشق بوده بی شک، وقتی که از این راه رفته / ۵۲
- ۲۴/ جهان همیشه از مهربانی کران توست / ۵۴
- ۲۵/ سبز هستی و سبز را با جلوه های سپید هم داری / ۵۸
- ۲۶/ گرفته بغض فرو خورده ای گلویت را / ۵۹
- ۲۷/ آن روز نیت کردی و کردی و فریاد مهر / ۶۱
- ۲۸/ مروای عشق، مرو ماه... تو دختر داری / ۶۲
- ۲۹/ نفرین به نیزه ها که چنین سرخ منظر / ۶۵
- ۳۰/ گل زعفران های بنفش دامن تو را / ۶۶
- ۳۱/ نشسته ایم برای غم تو گریه کنیم / ۶۷